

Arrest

nr. 308 068 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2023, waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 mei 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 238 055 van 7 juli 2020 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.4. Op 10 september 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 24 maart 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal nam op 6 april 2021 de beslissing waarbij verzoekers herhaalde verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk wordt afgewezen.

1.7. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 27 juli 2022, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 augustus 2023 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 18 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[G.I.] [...] nationaliteit: Algerije [...]”

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 12.09.2018 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd afgesloten op 07.07.2020 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24.03.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Dit laatste VIB werd op 06.04.2021 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen (CGVS). De duur van de procedures – namelijk ongeveer één jaar en 10 maanden voor de eerste en ongeveer twee weken voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Daarenboven dient te worden gezegd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene legt bij de aanvraag medische attest voor, opgesteld op data van 08.10.2018, 14.11.2018, 29.11.2018, en 26.07.2019. Uit deze medische attesten is echter niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om te reizen naar het land van herkomst, noch om de behandeling daar verder te zetten. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verder beweert betrokkene dat hij niets meer heeft om naar terug te keren in zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft hij noch de bestaansmiddelen, noch de huisvesting om er te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Echter, betrokkene heeft verklaard bij zijn eerste VIB dat zijn moeder, drie van zijn zussen en één van zijn broers zich nog in

Algerije zouden bevinden. Vervolgens heeft hij verklaard bij zijn tweede VIB dat deze situatie niet veranderd is. Bovendien heeft betrokkene bij zijn tweede VIB verklaard dat hij in de weekends contact heeft met zijn moeder via WhatsApp. Ook met zijn broer heeft hij nog regelmatig contact. Hij toont niet aan dat deze situatie intussen gewijzigd zou zijn, noch dat hij niet voor korte tijd bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betreffende het tekort aan bestaansmiddelen, dient opgemerkt te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering, dat betrokkene de bestaansmiddelen niet meer zou hebben om te kunnen overleven in het land van herkomst, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2018 ononderbroken in België verblijft, dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt, dat hij duurzame sociale bindingen heeft met België, dat hij een integratie- en scholingscursus bij het Rode Kruis heeft gevolgd, dat hij de Franse taal beheerst en zich hier vlot in kan uitdrukken, dat onze maatschappij veel krijgt van betrokkene en dat hij zich inzet tot het uiterste zonder zelf enige last voor de maatschappij te willen zijn, dat het betrokkene niet aan energie en sociaal-medelevenheid ontbreekt, dat hij gewerkt heeft als schoonmaker [...] toen hij nog legaal mocht werken, dat hij werkwillig is en een werkbelofte kan voorleggen, dat hij zelfstandig en onafhankelijk wilt leven en in zijn eigen onderhoud voorzien, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem willen steunen en helpen, dat hij zich op intense wijze heeft gemengd onder Belgische bevolking, dat deze Belgen betrokkene leerden waarden als een aangename en gedreven persoon die verantwoordelijk, respectvol en vriendelijk is en een diepe en positieve indruk nalaat en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan kan nemen, dat hij een aantal steunverklaringen kan voorleggen, dat hij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker evenzeer op 18 september 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [G.I.]

[...]

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem/haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij ze/hij aantoont dat ze/hij momenteel niet zou kennen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht. Uit zijn betoog blijkt dat hij ook van oordeel is dat verweerder de materiële motiveringsplicht miskende.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster op 25.08.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzien-baar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Algerije terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds een geruime tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het langdurig verblijf van verzoeker niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij op geen enkele manier in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat ze in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de gekke weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag in België te doen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

[...]"

2.1.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de

vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in het Rijk en nog aangeeft dat de Raad van State in één arrest, dat werd geveld in een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, heeft gesteld dat op verweerder ook de verplichting rust om te motiveren waarom elementen die wijzen op een integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, dient te worden benadrukt dat verweerder expliciet heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoeker aangeeft sedert 2018 in België te verblijven en de gegevens die hij aanbracht om zijn integratie aan te tonen op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat de elementen die wijzen op een integratie slechts bij het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf dienen te worden onderzocht. Verweerder heeft hiermee een standpunt ingenomen dat overeenstemt met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde namelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker heeft de toelichting omtrent zijn integratie en duurzame lokale verankering in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd trouwens opgenomen onder de hoofding *“II. Omtrent de gegrondheid van de aanvraag”* en hierdoor derhalve zelf aangegeven dat hij deze gegevens niet beschouwde als elementen die konden leiden tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker voert in wezen aan dat zijn langdurig verblijf in het Rijk en zijn integratie in de Belgische samenleving onterecht niet werden weerhouden als elementen die wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Hij toont evenwel niet aan hoe uit het loutere feit dat hij gedurende een aantal jaren op preciaire of onwettige wijze in België heeft verbleven en er *“het centrum van [zijn] belangen”* heeft gevestigd zou kunnen worden afgeleid dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en maakt niet aannemelijk dat verweerder enige dienstige door hem verstrekte argumentatie over het hoofd zou hebben gezien. Verder moet erop worden gewezen dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Verweerder heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker aanvoerde dat hij in zijn land van herkomst niet beschikt over huisvesting en over een inkomen om gedurende de tijd die nodig is om een verblijfsmachtiging aan te vragen in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij heeft immers geduïd dat verzoeker zelf aangaf dat zijn moeder, drie zussen en een broer nog in Algerije verblijven en dus niet kan worden aangenomen dat hij er niet over opvang zou kunnen beschikken tijdens de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft ook overwogen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land waar hij dertig jaar verbleef die hem voor korte tijd zouden kunnen opvangen. Verzoeker toont niet aan dat deze argumentatie kennelijk onredelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoeker toont, met zijn uiteenzetting, ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat het feit dat hij tijdelijk dient terug te keren naar Algerije om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen deugdelijk heeft voorbereid en dat hij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij verwijst naar de verplichting om hem direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn

toestand geloofwaardig maken. De Raad dient, in dit verband, aan te geven dat bestuurs-handelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (cf. RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). Verzoeker had de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Hij houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Daarenboven zet verzoeker niet uiteen welke relevante inlichtingen hij verweerder nog had kunnen verstrekken.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.1.2.4. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker heeft inderdaad nog contact met zijn moeder en broer, maar dit mag geen reden zijn om verzoeker het grondgebied te ontfeggen. Dit zou impliceren dat verzoeker geen contact meer met zijn moeder zou mogen hebben, indien hij op ons grondgebied wil blijven leven? Het spreekt voor zich dat dit absoluut geen grondige reden is.”

2.2.2. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet bewijst dat hij enig gezins- en familieleven in België heeft of dat verweerder onterecht motiveerde dat niet blijkt dat hij sociale banden heeft opgebouwd in het Rijk die ressorteren onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststelling volstaat om te kunnen concluderen dat geen schending van voormelde verdragsbepaling aannemelijk wordt gemaakt.

Daarnaast moet worden aangegeven dat uit de bestreden beslissingen niet kan worden afgeleid dat verweerder verzoeker de toegang tot of het verblijf op het Belgisch grondgebied ontfegt omdat hij contacten onderhoudt met zijn moeder en zijn broer in zijn land van herkomst. Verweerder heeft de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen gesteund op de vaststelling dat niet blijkt dat hij deze aanvraag niet kan doen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond op het feit dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de redelijke termijn.

Hij stelt het volgende:

“Het spreekt voor zich dat een besluitvorming niet onredelijk lang mocht duren. Echter werd de aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet ingediend op 27 juli 2022. De beslissing dateert echter van 25 augustus 2023 (meer dan een jaar later), en het werd pas ter kennis gebracht aan verzoeker op 18 september, hetgeen reeds meer dan één jaar en twee maanden is.

Om te beoordelen of een termijn onredelijk lang is moet er rekening worden gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak zoals de complexiteit van de zaak, het gedrag van de betrokkene of van de overheid. Er is sprake van een inbreuk indien gelet op de omstandigheden er kan worden aangenomen dat de procedure kennelijk onredelijk lang heeft geduurd.

Verweerder verwijst naar arresten van de Raad van State, gedateerd 2 oktober 2000. Echter laat zij na te vermelden dat een onredelijke lange behandelingsprocedure, gelet op de voorgaande criteria, niet door de beugel kan. Verzoeker leefde meer dan één jaar in de onzekerheid, zonder te weten of hij in aanmerking kwam voor de aanvraag op grond van het vermeid art. 9bis.

Huidige [...] zaak is absoluut niet zo complex als verweerder het doet uitschijnen, hetgeen de onredelijke lange termijn dus niet kan rechtvaardigen. Bovendien heeft verzoeker gedurende de hele procedure meegewerkt, hetgeen de procedure juist sneller dient te laten verlopen."

2.3.2. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op 25 augustus 2023 en een antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf die op 27 juli 2022 werd ingediend. Rekening houdende met het feit dat verweerder vele aanvragen om machtiging tot verblijf dient te behandelen en dat hij voor elk van deze aanvragen een doorgedreven onderzoek dient te doen, is een termijn van iets meer dan één jaar om een beslissing te nemen geen onredelijke termijn.

Daarenboven blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat de eerste bestreden beslissing te lang op zich liet wachten. De eventuele vernietiging van deze beslissing kan hieraan immers niets wijzigen en heeft niet tot gevolg dat verzoekers verblijfsaanvraag alsnog moet worden ingewilligd.

Het derde middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK